

Arrest

nr. 135 826 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat Mr. R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 21 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - §3, 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 03.12.2011. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 03.12.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.04.2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat art. 9ter §1 als volgt luidt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van de materiële motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag 9ter van 21.06.2013 onontvankelijk aangezien volgens verwerende partij haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 03.12.2011. Volgens de bestreden beslissing bevestigt het voorgelegde medische getuigschrift slechts de reeds eerder ingediende ggnvrggg dd. 03.12.2011 waarbij bij beslissing van 25.04.2013 reeds geoordeeld werd dat de aandoening niet direct levensbedreigend is.

Verzoekers merken in eerste instantie op dat deze beoordeling volledig gebeurde door de DVZ-functionaris, zonder enige verwijzing naar het oordeel van de DVZ-arts.

Nochtans is het niet aan een ambtenaar om te oordelen of er sprake is van nieuwe medische elementen in de nieuwe 9ter aanvraag. De inhoud van het medisch attest moet beoordeeld worden door de ambtenaar-geneesheer. (RvV 25.895, 10 april 2009)

Verzoekers verwijzen ook naar een recenter arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV-arrest nr. 75.052 van 14 februari 2012)

Het is de DVZ-arts die moet beoordelen of de vereiste behandeling toegankelijk is in het herkomstland of elders, niet de DVZ-functionaris.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar de Verblijfwet die stelt dat de DVZ-arts deze toegankelijkheid beoordeelt en hierover adviseert.

De DVZ-arts moet beoordelen of wie medische regularisatie vraagt een ernstig risico loopt omwille van zijn ziekte conform art. 9ter Vw. Hij geeft hierover een advies en beoordeelt hiervoor ook de ziekte, haar graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling (zoals vermeld in het medisch getuigschrift) én de toegankelijkheid tot behandeling in zijn/haar herkomstland of elders waar hij wettig kan verblijven (bv. Dublinland).

Deze DVZ-arts kan hiervoor een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, maar niet-artsen mogen geen beoordeling geven over de toegankelijkheid.

De argumentatie om het nieuw medisch getuigschrift, niet als nieuw element te aanvaarden, is in het licht van de gegevens van huidig dossier niet redelijk, nu blijkt dat een ambtenaar die geen ambtenaar-geneesheer is heeft geoordeeld over de inhoud van dit medisch attest.

Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf.

Er is sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Daarenboven is de vorige aanvraag van verzoekers dd. 03.12.2011 nog niet afgehandeld.

De aanvraag van verzoekers van 03.12.2011 werd bij beslissing van 25.04.2013 onontvankelijk verklaard omwille van het feit dat de medische elementen niet weerhouden kunnen worden.

Aangezien verzoekers van oordeel waren dat deze beslissing de klassieke foute redenering bevat op basis van de foutieve interpretatie van de arresten van het EHRM werd onmiddellijk beroep ingesteld.

Tot op heden loopt deze beroepsprocedure nog.

Dit betekent concreet dat de vorige aanvraag van verzoekers nog niet is afgehandeld en bijgevolg nog niet gunstig of ongunstig beoordeeld is.

De verwerende partij heeft opnieuw niet in alle redelijkheid geoordeeld.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV-arrest nr. 25.895 van 10 april 2009).

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending

van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(..)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.5. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend.

2.6. Verzoekers' kernbetoog bestaat er vooreerst in dat de bestreden beslissing genomen is door een ambtenaar die geen arts is, terwijl de beoordeling wel dient te gebeuren door een arts. Verzoekers gaan hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de tussenkomst van een arts wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van deze wetsbepaling onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers maken voorts niet aannemelijk dat de rechtspraak waarnaar zij verwijzen, naast de vaststelling dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt, mutatis mutandis kan toegepast worden op onderhavig geval nu niet blijkt dat de gegevens die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar de huidige zaak.

2.7. Verzoekers betogen tenslotte dat de vorige aanvraag van 3 december 2011 nog niet is afgehandeld omdat zij een beroepsprocedure hangende hebben tegen de beslissing van 25 april 2013 die volgens hen onwettig is.

2.8. De Raad stelt evenwel vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hierbij tevens wordt gewezen op het feit dat inzake de eerste

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 25 april 2013 een weigeringsbeslissing werd genomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het determinerende motief de vaststelling betreft dat geen nieuwe elementen zijn voorgelegd aan het bestuur en niet het gegeven dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf negatief werd afgesloten.

Verzoekers betwisten niet in concreto dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde bepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing. De thans aangevochten bestreden beslissing doet verder geen uitspraak over de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermag – zelfs indien deze zou worden aangenomen – geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Er blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong of dat aldus de bestreden beslissing zou zijn aangetast door een onzorgvuldigheid die leidt tot de nietigverklaring van deze beslissing. In ieder geval, nu niet blijkt dat – gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet – het al dan niet regelmatig zijn van de beslissing genomen inzake de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf afbreuk vermag te doen aan het determinerend motief van de in casu bestreden beslissing, blijkt op dit punt ook niet welk belang verzoekers hebben bij dit betoog.

2.9. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verwerende partij haar appreciatie-bevoegdheid, haar toegekend in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, niet te buiten is gegaan. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2.10. Verzoekende partijen vermelden voorts slechts artikel 3 EVRM, maar laten na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Het enig middel is in die aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.11. Het enig middel is voor het overige ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER